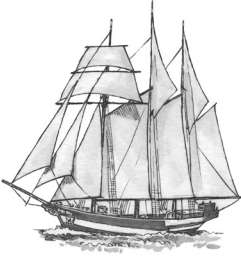

1

Elvis had zich nog nooit zo beroerd gevoeld. Hondsmisselijk klampte hij zich vast aan de ijzeren reling. De grijze golven dansen voor zijn ogen, klaar om hem te verzwelgen. Zijn voorhoofd was nat van het zweet en het enige wat hij wilde was dat het voorbij was. Dan maar een zeemansgraf.

Toen hij die ochtend aan boord van de *Mata Hari* was gegaan, was er nog niets aan de hand geweest. Vlak voor de loopplank was hij blijven staan om Lianne een laatste berichtje te sturen.

K Zal je missen. Ik ga het goedmaken, echt. Zie je over 4 maanden. xx E.

En die vier maanden zouden weleens de zwaarste van zijn leven kunnen gaan worden, besepte hij terwijl hij als een vaatdoek boven het water hing. De rechter had hem laten kiezen: meedoen aan het programma van Zeestroom, of zes maanden jeugdgevangenis. De keuze was snel gemaakt – wie ging er een halfjaar in de bak zitten als je ook vier maanden op een boot door het Caribisch gebied kon varen?

Maar nu zou hij heel wat overhebben voor een kale cel met water en brood. En vooral: vaste grond onder zijn voeten.

Hij keek om zich heen en vroeg zich af of de anderen er net zo erg aan toe waren als hij. De anderen: elf jongeren die net

als hij ‘een misstap’ hadden begaan en op de *Mata Hari* met het Zeestroom-programma de kans kregen hun leven te beteren. Vier maanden zeilen, samenwerken en coaching onder professionele begeleiding. Zijn moeder had met tranen in haar ogen gestameld dat hij ‘zo veel geluk had’, dolblij dat haar zoon niet tussen mes-trekkers en moordenaars zou worden opgesloten. Maar net als Elvis zelf had ze geen idee wie zijn mede-opvarenden zouden worden. Eén ding was zeker: het waren geen lieverdjes, anders zaten ze niet op deze boot.

Hij dacht terug aan de mensen die hij op de kade had gezien. Een kleine vrouw met een hoofddoekje, die huilend de kraag van een donkerharige jongen had rechtgetrokken. Een puisterig figuur met blond stekeltjeshaar en een zilveren schakelketting, die omhelsd werd door een zwaar opgemaakte vrouw in een panterjas. Een meisje dat hem fel had aangekeken toen hij niet snel genoeg aan de kant ging. Bijna iedereen had zich als een stel kleuters laten uitzwaaien door pappie en mammië. Zelf was hij met de trein gekomen; zijn vader had gisteren zijn spullen al naar de haven gebracht.

‘Naar de horizon blijven kijken, dan gaat het beter.’ Naast hem was een meisje verschenen dat strak naar een punt in de verte staaarde. Ze had een Aziatisch uiterlijk en los zwart haar tot op haar schou-ders. Vanuit haar ooghoeken wierp ze een snelle blik op Elvis, die zich moeizaam aan de reling overeind probeerde te hijsen.

‘Je denkt dat je doodgaat, hè? Kwestie van wennen. Morgen weet je niet meer dat je je zo ziek hebt gevoeld.’

Elvis geloofde er geen zak van. Morgen had hij geen maag meer over, als hij dan nog leefde. Toch probeerde hij te doen wat het meisje zei en hij richtte zijn tranende ogen op de horizon. Voor hem strekte de grauwe Noordzee zich uit, met een waterig zonnetje boven de golven. Meeuwen vlogen krijsend rond de boot

en doken af en toe naar beneden om iets uit het water te pikken.

Er botste iemand tegen hem op en Elvis moest zich vastgrijpen om niet op het dek te vallen. ‘Sorry,’ bracht de ander uit. ‘Nog geen zeebenen.’

Het was Raaf, een jongen met groengeverfde plukken in zijn zwarte kapsel. Elvis had hem kort gesproken toen hij aan boord ging; ze deelden een van de piepkleine hutten, samen met een ielig jochie met een bril van wie hij de naam alweer was vergeten. De voorkant van Raafs overall zat vol vlekken en er kleefden stukjes viezigheid in zijn haar. ‘Les één: nooit tegen de wind in kotsen,’ zei Raaf met een moeizaam glimlachje.

‘De helikopter!’ werd er verderop geroepen. ‘Ik moet hier weg! Roep de helikopter!’

Vlak voor ze de haven uitvoeren had kapitein Frank – een pezige kerel met een gegroefde kop, een stoppelbaard en een grijsrode papegaai op zijn schouder – de eerste korte instructies gebulderd. Een van de mededelingen was dat er in geval van uiterste nood een helikopter van de kustwacht opgeroepen kon worden.

Een jongen met een asgrauw gezicht hing aan de voorkant van het schip over de reling en hief zwakjes zijn arm. ‘Ik ga dood, kapitein. U moet de helikopter laten komen,’ smeekte hij de man, die inmiddels naast hem stond.

Kapitein Frank keek op hem neer. ‘De helikopter komt pas als je uit de mast gedonderd bent, en dat ben jij zo te zien nog niet. O, en trek je bootlaarzen aan. Op deze muiltjes hou je het niet lang vol,’ zei hij terwijl hij met zijn voet tegen de glimmende schoen van de jongen schopte. De papegaai op zijn schouder hield zijn kop schuin en keek met zwarte kraallogjes om zich heen. ‘Lapzwans!’ riep hij over het dek. ‘Lapzwans!’

Elvis stootte een grimmig lachje uit. We zijn nog maar net onderweg en we gaan nu al kapot, dacht hij.

Hij had het niet verwacht, maar Kim, zoals het Aziatische meis-

je bleek te heten, had gelijk. Toen hij zich op de horizon concentreerde trok de misselijkheid langzaam weg en leek zijn maag zich niet meer binnenstebuiten te willen keren. Hij keek het dek rond en zag dat de meeste anderen ook al minder wankel op hun benen stonden.

Na een tijdje was hij fit genoeg om beneden in de krappe hut zijn hoofd onder het kraantje van de wasbak te steken. Hij roste een handdoek over zijn korte zwarte kroeshaar en keek in de spiegel. Er keek een spook terug – zijn donkere huid was zo bleek geworden dat hij bijna grijs was en zijn ogen waren rooddoorlopen spleetjes. Met een zucht ritste hij zijn overall dicht en schuifelde door de gang naar de steile trap. Hij greep de houten leuning en klauterde wiebelend omhoog. Voor zijn gevoel deed hij er een halfuur over, maar uiteindelijk kwam hij zonder kleerscheuren boven.

Terug op het middendek kreeg hij een appel van een jonge vrouw met bruine krullen en volle lippen die hem nogal afleidde. ‘Elvis, was het toch? Ik ben Isabella, een van je coaches.’ Ze keek even op haar klembord en glimlachte naar Raaf en Kim, die zich ook opgefrist hadden. ‘Welkom. Komen jullie mee?’ vroeg ze vriendelijk. Ze wees naar een man die op het middendek tussen de picknicktafels stond. ‘Nu we allemaal een beetje bijgekomen zijn willen Tom en ik graag een momentje met z’n allen.’

‘Ik moet bijna weer kotsen,’ hoorde hij Raaf mompelen, maar ze liepen toch achter Isabella aan. Tom, hun andere coach, een hippe gast met roodbruin haar en een blauw schippersmutsje op, klom op een van de banken en klapte in zijn handen. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar net op dat moment begon het schip te slingeren en verloor hij zijn evenwicht. Hij belandde op het dek en wist zich met moeite staande te houden. ‘Dan maar even vanaf de grond,’ zei hij. ‘Welkom allemaal, fijn dat jullie er zijn!’

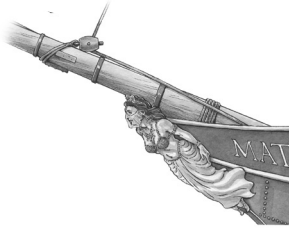
Elvis keek naar de verzamelde groep jongeren. Niemand was hier omdat het zo fijn was – ze waren hier om onder een zwaardere straf uit te komen.

Tom leek zijn gedachten te horen en zei: ‘Jullie hebben allemaal je eigen reden om aan dit project mee te doen. Misschien heb je voor Zeestroom gekozen om te leren van fouten uit het verleden. Misschien kan Zeestroom je helpen je toekomst vorm te geven. Misschien heb je Zeestroom nodig om meer uit jezelf te halen. Eén ding is zeker: na deze reis, waarbij we in vier maanden naar de Cariben varen en weer terug, *zal je leven nooit meer hetzelfde zijn.*’ Bij die laatste woorden zette hij een dramatische blik op, alsof hij dacht dat hij diepe indruk aan het maken was. Maar de meeste deelnemers keken niet eens zijn kant uit.

‘Het zal zwaar worden. Jullie zullen het moeilijk krijgen,’ vervolgde hij. ‘Maar jullie zullen ook vrienden maken. Jullie zullen leren samenwerken, jullie zullen groeien, en uiteindelijk zullen jullie boven jezelf uitstijgen. Isabella en ik gaan jullie daarbij helpen. Samen gaan we aan de slag om jullie de allerbeste versie van jezelf te laten worden. Om te werken aan lichaam én geest. En als je straks na vier maanden weer in IJmuiden op de kade staat, zul je terugkijken en denken: ik ben wie ik wil zijn. Welkom op de *Mata Hari*, welkom bij Zeestroom!’

Isabella begon enthousiast te klappen en een paar mensen klaptten met tegenzin mee. Elvis staarde naar zijn laarzen. De allerbeste versie van zichzelf, daar was heel wat meer voor nodig dan een bootreisje.

2

De *Mata Hari* wiegde haar romp tegen de golven en Elvis staarde naar het schuimende water. De appel had hij binnengehouden, maar hij was nog steeds brak. De anderen stonden her en der langs de reling en achter hem zaten Kim en Raaf aan een picknicktafel op het middendek. Hij wilde naar hen toe lopen, maar op hetzelfde moment boog een man met een rood-witgeblokte theedoek om zijn hoofd zich naar buiten.

‘Schaften!’ brulde hij, en hij verdween weer.

Elvis wist niet of hij al een hap door zijn keel kon krijgen, maar hij ademde nog één diepe teug zeelucht in en liep naar de deur. Zodra hij de reling losliet moest hij houvast zoeken om niet te vallen. Door de deining leek zijn hoofd niet meer te weten waar zijn benen zaten, alsof hij ladderzat over het dek strompelde.

In de salon stonden drie grote tafels, omringd door houten banken. Aan het lage plafond hingen metalen lampen en een rij patrijspoorten bood uitzicht op het dek. Door twee dakramen viel licht naar binnen en aan de witte muren – zo ongeveer het enige wat hier niet van hout was – hingen fantasieloze zeetafereeltjes.

Rechts naast de ingang was de kombuis, waar de kok zwetend boven een rij dampende pannen stond. Maar de geur die hem tegemoetkwam was niet slecht – misschien was het inderdaad ‘de viersterrenkok’ over wie kapitein Frank het vanochtend tijdens zijn welkomstpraatje had gehad.

Elvis pakte een bord en bestek en ging naast een blond meisje

zitten. In plaats van de sloopoverall droeg ze een nauwsluitende jurk en hij liet zijn ogen even over haar lijf dwalen. Naast haar zat de blonde puistenkop, die volgens zijn naamkaartje Jordy heette. Ze zouden met z'n elven waarschijnlijk net aan de twee tafels passen. De derde tafel was voor de coaches en de bemanning: de kapitein, stuurman Hans, bootsvrouw José en kok Ronnie. Elf kleine criminelen, twee coaches, vier bemanningsleden: deze zeventien mensen moesten de komende maanden samen de oceaan oversteken.

‘Kan ik er nog bij?’ vroeg Kim met een bord in haar handen.

Elvis schoof door tot hij bijna bij het blonde meisje op schoot zat, maar voordat hij zijn spullen had kunnen verplaatsen moest hij alweer opstaan omdat iemand die verderop zat – de jongen die eerder om de helikopter had geroepen – zo nodig naar de wc moest. Het hele gebeuren deed hem denken aan vroegere kampeervakanties met zijn ouders in hun veel te kleine caravan. Nu hij beter keek was de salon vooral vergane glorie: de blauwe kussens van de bank waren vaal en versleten en de dikgelakte tafel zat vol slijtplekken.

Hij zocht naar zijn mobiel om een foto voor Lianne te maken en beseftte toen dat zijn telefoon in de kist bij de coaches lag. ‘ALLE PRAATIJSERS IN DE TON!’ had kapitein Frank aan het eind van de loopplank gebruld. ‘De zee heeft geen 4G.’

De Zeestroom hanteerde een strikt *no phone*-beleid: op een paar momenten zouden ze tijdens de reis hun telefoon terugkrijgen, maar verder moesten ze het zonder doen. Ook contact met thuis was streng verboden. Alle ouders en verzorgers hadden een contract moeten ondertekenen waarin stond dat ze hun bloedjes van kinderen niet lastig zouden vallen tijdens de reis. Niet appen, geen socials en dus zelfs geen foto’s: toch een soort gevangenis.

Net toen Elvis zijn aandacht op het blonde meisje wilde richten kwam de kok met een grote pan de kombuis uit. Onder de

theedoek blonk een opzichtige gouden ooring en uit zijn kraag kronkelde een verbleekte blauwe tatoeage naar zijn nek. De man ramde een paar keer met een pollepel tegen de pan en het geroezemoes in de salon verstomde.

‘Ja guppies, ik ben Ronnie, want de echte kok die konnie,’ schalde hij door de ruimte, gevolgd door een bulderende lach die eindigde in een rochelhoest. ‘Je eet wat mijn pot schaft, en wie het niet lust heeft een heleboel pech onderweg.’

Met de grote lepel kwakte Ronnie op elk bord een portie pasta met saus. Maar al na een paar happen merkte Elvis dat eten op een varend schip op z’n zachtst gezegd een uitdaging was. Alles, maar dan ook alles schoof heen en weer. Nu begreep hij waarom alle lampen aan het plafond of de muur waren bevestigd en de salon zo spaarzaam was ingericht. Als je iets neerzette kon je er vrij zeker van zijn dat het even later aan de andere kant van de ruimte was beland. Met zijn ene hand hield hij zijn bord vast en met zijn andere hand zorgde hij ervoor dat zijn glas niet in de richting van Kim gleed, terwijl hij ondertussen ook nog de pasta op zijn lepel probeerde te scheppen.

Aan de andere tafel zat een jongen die hij nog niet eerder had gezien, met een witte polo en nonchalant naar achteren gekamd haar. Elvis zag dat hij een hap van de pasta nam, een vies gezicht trok en Ronnie wenkte. De kok beende met een chagrijnige blik op hem af en de jongen fluisterde iets in zijn oor. Ronnies ogen werden groot en hij perste zijn lippen op elkaar. Hij leek heel even te aarzelen, maar pakte toen met een strak gezicht het bord van de jongen en liep naar de kombuis.

Even later kwam de kok terug met een bord vol friet. Zwijgend zette hij het voor de jongen neer, die hem een vriendelijk knikje gaf en met smaak begon te eten.

‘Hé!’ schreeuwde helikopterboy. ‘Hoezo krijgt hij friet? Geef mij ook!’

Ronnie draaide zich om en boog zich over hun tafel. ‘Eten wat de pot schaft, zei ik toch!’ blafte hij. De spetters vlogen in hun gezicht en helikopterboy schoof geschrokken achteruit. Ronnie stampte de kombuis in en sloeg de deur achter zich dicht.

‘Hoe heeft die gast dat voor elkaar gekregen?’ vroeg Elvis fluisterend aan Kim.

Kim trok een grimas. ‘Dat is Maurits Donkersloot. Zoon van Paul Donkersloot, de bekende onderwereldadvocaat. Ik ben benieuwd wat hij heeft gedaan om op de *Mata Hari* te belanden.’ Ze zweeg even en keek naar Maurits, die een paar frietjes in de mayonaise doopte. ‘Het kan in elk geval nooit veel goeds zijn. Anders had zijn pa hem wel vrij kunnen pleiten. Als hij hier zit, heeft hij vast iets gedaan waarvoor een ander een paar jaar de bak in zou zijn gegaan.’

‘Goeie info,’ merkte Elvis op. ‘Hoe kom je daaraan?’

‘Ik wil journalist worden,’ zei Kim. ‘Dat is ook de reden dat ik op deze boot zit. Ik werk voor een scholierenblog en kwam erachter dat de rector van mijn school geld wegsloofde naar zijn eigen rekening. Maar ik werd helaas betrapt toen ik in zijn kantoor op zoek was naar geheime dossiers.’ Ze keek hem met een scheef glimlachje aan. ‘Hij heeft het natuurlijk zo geframed dat ik een asociale inbreekster leek en hij de heldhaftige directeur. Maar ik krijg hem nog wel,’ zei ze op zo’n kille, meedogenloze toon dat Elvis daar niet aan twijfelde.

‘Hoe dan ook, ik heb van tevoren even wat research gedaan naar de anderen op deze boot,’ ging ze opgewekt verder. ‘Wil je een paar verhalen horen?’

‘Tuurlijk,’ zei Elvis terwijl hij de salon rondkeek. Raaf had hem al verteld dat hij op de *Mata Hari* zat omdat hij opgepakt was tijdens een illegale actie in Groningen, waarbij hij een gaswinningsinstallatie had gesaboteerd. Maar over de anderen wist hij eigenlijk nog niets.

‘Jordy daar,’ fluisterde Kim met een hoofdbeweging naar de blonde puistenkop verderop, ‘heeft iemand neergestoken. En Mehmet,’ knikje naar helikopterboy, ‘runde een handel in gestolen spullen. Winston,’ ze wees onopvallend naar de donkere jongen met een bril die verderop aan tafel zat, ‘heeft het computersysteem van zijn school platgelegd met meerdere DDoS-aanvallen. Odilia heeft haar vriendje opgehitst om een klasgenote die haar dwarszat te molesteren. En die zo onschuldig lijkende Robert-Jan met wie jij een hut deelt heeft naaktfoto’s van een meisje uit zijn klas verspreid.’

‘Wauw,’ zei Elvis.

‘Alleen over jou en Maurits kon ik bijna niets vinden. Waarom zit jij hier eigenlijk?’ vroeg Kim.

‘Ik...’ antwoordde Elvis, maar voordat hij zijn zin kon afmaken, voelde hij de elleboog van het blonde meisje in zijn rechterzij prikken.

‘Jij bent Elvis, toch?’ vroeg ze. ‘Goeie naam.’

Met opgetrokken wenkbrauwen wees hij naar het naamkaartje op zijn borst, waar hij met hanenpoten ELVIS op had gekalkt. ‘Scherp,’ zei hij. ‘Mensen die mijn handschrift kunnen lezen, altijd plus één.’ Hij boog zich naar haar toe om haar naambordje te bestuderen.

‘Zit je nou naar mijn borsten te kijken?’ vroeg ze met een ingehouden lachje.

‘Nou, Emma, als je je naam wat groter had geschreven, dan had ik het kaartje ook van verderaf kunnen lezen,’ zei Elvis zonder zijn ogen af te wenden.

Emma deed haar mond open om iets terug te zeggen toen er een klap klonk, gevolgd door een harde gil. Het schip had een slinger gemaakt en Elvis’ hutgenoot Robert-Jan had zijn bord niet goed vastgehouden. Het was van tafel gegleden en op de grond gevallen, maar niet voordat de inhoud op Odilia’s schoot terecht was gekomen.

‘Gadverdamme gast!’ gilde Odilia, terwijl ze vol afgrijzen naar de wit-groene smurrie op haar buik en benen staarde. ‘Hoezo hou je je bord niet vast?’

Ze kwam wild overeind en stootte daarbij haar elleboog in het gezicht van Winston. Die schreeuwde het uit, greep naar zijn neus en keek geschrokken op toen zijn vingers onder het bloed bleken te zitten. Zijn glas gleed over tafel en de mensen om hem heen sprongen op om geen water over zich heen te krijgen. Iedereen leek het eten vergeten en de salon ontplofte.

Elvis zag dat Mehmet zijn hoofd stootte tegen de houten rand van het lage plafond, waardoor hij tegen Jordy aan viel.

‘Hou je gore Turkenpoten bij je, eikel!’ schreeuwde Jordy, die Mehmet een harde duw gaf.

‘Hé joh!’ riep Kim, die van de bank was geschoven en in de krappe ruimte tussen de tafels stond. Maar Jordy hoorde haar niet meer, want Mehmet gaf hem een welgemikte trap onder zijn knie en de blonde jongen viel tussen bank en tafel op de grond.

Elvis had zich inmiddels van de bank gewurmd, maar werd bijna omver gebeukt door een piepklein meisje met rood haar en sproeten dat zich als een soort agressieve Pippi Langkous op Odilia stortte.

‘Blijf van me af, kutwijf! Ik maak je helemaal kapot!’

Odilia sprong op en neer en maaide met haar armen om het meisje van zich af te schudden. Elvis schoof nog een stukje achteruit en ineens stond hij naast Maurits, die zich blijkbaar als enige buiten de chaos had weten te houden. De jongen haalde zijn hand door zijn donkerblonde haar en keek hem aan.

‘Wat een paupers,’ zei hij tegen Elvis. ‘Daar hoeven wij niet aan mee te doen, hè?’

Elvis haalde zijn schouders op. ‘Ik ben sowieso niet zo’n groepsmens.’

De jongen stak glimlachend zijn hand uit. ‘Maurits,’ zei hij, en Elvis antwoordde met zijn eigen naam.

‘The King. Nice,’ zei Maurits. Hij keek Elvis doordringend aan. Hij klonk vriendelijk, maar zijn donkergroene ogen stonden koel en berekenend. ‘Eindelijk iemand met een beetje niveau op deze schuit,’ zei hij toen, weer met dat glimlachje.

Daar weet jij niks van, dacht Elvis, maar hij zei niets.

‘Volgens mij ziet die Emma je wel zitten trouwens. Ik zou haar doen, als ik jou was,’ fluisterde Maurits in Elvis’ oor. Op zich vond Elvis Emma niet onaantrekkelijk, maar daar had Maurits verder niks mee te maken. Hij dacht aan de woorden van Kim en vroeg zich af wat Maurits had gedaan om op deze boot terecht te komen.

Pippi Langkous probeerde ondertussen haar vuisten in Odilia’s ogen te rammen en Jordy liep rood aan omdat Mehmet hem in een houdgreep hield. Winston zat met een servet tegen zijn neus gedrukt in een hoekje van de bank. De voorkant van zijn overall was nat van het bloed.

Op dat moment besloot coach Tom eindelijk dat het genoeg was geweest. Hij kwam van zijn bank en ging wijdsbeens op de houten vloer staan.

‘Kappen!’ riep hij, maar niemand keek op of om. Odilia begon zo mogelijk alleen nog maar harder te krijsen.

‘KAPPEN!’ dreunde Tom nog een keer, en tot Elvis’ verbazing verstomde het geroezemoes nu wel. Iedereen liet elkaar los en staarde hijgend naar de coach.

Op een zachtere toon vervolgde Tom: ‘Goed, jongens en meiden, luister even. Ik snap het allemaal. Helemaal. Ik weet dat het spannend is, zo’n eerste dag met nieuwe mensen op een boot. We kennen elkaar niet goed en daarom begrijpen we elkaar niet goed. Jullie hebben nu ervaren hoe het is als het uit de hand loopt. Daar gaan we samen aan werken.’ Hier en daar klonk gegniffel, maar Tom ging onverstoorbaar verder. ‘De komende maanden zitten we letterlijk en figuurlijk met elkaar opgescheept. En daarom moeten we een goede start maken. Dat is de basis voor de hechte vriendschappen die tijdens deze reis zullen worden gesmeed.’

Tijdens die laatste woorden kwam Ronnie binnen met een dienblad vol goedkope waterijsjes. Toen hij bij Maurits en Elvis kwam, sloeg hij zijn ogen neer. Het leek wel alsof de kok bang voor die jongen was, dacht Elvis. Zo'n stoere vent, bang voor een middelbare scholier? Hij keek nog eens goed naar de man en ontdekte dat hij vier grof getatoeëerde sterren op zijn onderarm had. Vier sterren, kok.

Ondertussen stond coach Isabella met Odilia en Winston te praten. Het bloed was van zijn gezicht gedept en Odilia leek enigszins gekalmeerd nu ze het grootste deel van de pasta van haar kleren had gekregen en Pippi Langkous weer op veilige afstand stond. Daarna liep Isabella naar Tom om iets met hem te overleggen.

Ineens voelde hij zachte lippen tegen zijn oor. 'Ik had eigenlijk op een ander toetje gehoopt,' fluisterde Emma, die naast hem was komen staan. Hij zag dat ze haar blik ook even over Maurits liet glijden. Maar voordat hij kon reageren nam Isabella het woord.

'Het is een roerige eerste dag geweest, zowel voor jullie lichaam als voor jullie geest,' zei ze met een liefdevolle nadruk op de woorden 'lichaam' en 'geest'. 'Ik wil graag een meditatie-oefening met jullie doen waarbij jullie mét elkaar dichter bij jezelf komen.' Ze keek hen stralend aan. 'Vorm een duo met je buurman of buurvrouw en ga tegenover elkaar staan. Doe je ogen dicht en concentreer je op jezelf. Laat al je gedachten wegdrijven met de golven.'

Elvis ging tegenover Emma staan en deed zijn ogen dicht, maar zijn gedachten schoten onmiddellijk alle kanten op. Van de borsten van Emma naar de haaienogen van Maurits naar het lijk-bleke gezicht van Lianne naar... golven, wegdrijven... naar de blik van zijn moeder toen hij had gezegd dat ze hem niet mocht wegbrengen en van het stuur van haar Tesla naar... golven, wegdrijven, golven verdomme...

Hij hoorde een schril gerinkel en zijn ogen vlogen open. Isa-

bella stond met een glimmende bel in haar handen en zei: ‘Dat was één minuut voor jezelf. Je zult merken dat je deze techniek altijd kunt gebruiken als de drukte je even te veel wordt. De komende maanden zullen we nog vaker dit soort oefeningen doen om tot rust te komen.’ Met een zalvende glimlach keek ze de groep rond. ‘Dan is het nu tijd voor een mooie film over Zeestroom en de reis die we samen gaan maken.’

Elvis’ aandacht verslapte en hij kreeg weinig mee van de rest van de avond. Die nacht lag hij in zijn deinende bunk naar de krakende geluiden van het schip te luisteren. Toen hij eindelijk in slaap viel, droomde hij dat hij verdronk in een diepe, zwarte zee.